

Posvícení

Posvícení (z něm. Kirchweih, "posvěcení kostela") je vzpomínková slavnost na posvěcení kostela. Výraz „posvícení“ znamená totéž co „posvěcení“. Dostavba kostela byla pro obec mimořádná událost, protože jeho stavbě obyvatelé obvykle věnovali mnoho práce a dle možností i peněz. Církev sama kostely zpravidla nestavěla, ale po dokončení kostel převzala a starala se (a stará) o jeho provoz i údržbu, včetně přípravy a přidělování duchovních jednotlivým farnostem pro službu církvi a Bohu.

Po dokončení stavby nemohl být kostel hned použit pro bohoslužby. Nejprve se musel slavnostním způsobem vyjmout ze světské sféry a posvěcením jej slavnostně vyčlenit pro služby Bohu.

Posvícení se původně slavilo ve výroční den posvěcení kostela. Výročí posvěcení chrámu bývala vždy velmi slavnostně připomínána. Jejich průběh byl podobný jako průběh oslavy svátku patrona chrámu (svatého, kterému je kostel zasvěcen). V průběhu let se tyto zvyky ustálily a někde dokonce splývají pojmy pouť a posvícení.

Obvyklými atributy posvícení jsou posvícenské koláče, vepřové maso, husa, místní speciality, taneční zábavy.

Traduje se, že první posvícení slavil při svěcení chrámu v Jeruzalémě král Šalomoun. Vzhledem k nejednotnosti oslav posvícení a tudíž nepracovních dnů v rámci císařství nařídil císař Josef II. roku 1786 po celé zemi slavit posvícení třetí říjnovou nedělí po svátku svatého Havla; odtud se odvozuje také často používaný termín Havelské posvícení, nebo také císařské posvícení nebo hody (na Moravě). Na tuto tradici navazujeme i my v Milavčích (pouze jsme kvůli posvícenecké veselici a tomu, že někteří lidé ještě posvícení slaví, zvolili za den konání sobotu).

V nové době v obcích, kde není známé datum posvěcení kostela, se drží dále tzv. císařského posvícení, jinak přešli k oslavám na den známého data. V roce 1918, při vzniku naší republiky, silně ožila tradice svatováclavská, proto v některých vsích si zavedli hody svatováclavské. V dnešní době se však stále více stává, že se vesničané sami mezi sebou dohodnou, kdy si posvícení udělají, a tak ho mohou mít každý rok v jiném datu.

Jarmark

Jarmark (z něm. Jahrmarkt = výroční trh) byla slavnost celého široké okolí. V Domažlicích byl hlavní trh (Martinský) druhý čtvrtek po svatém Martinovi. Kramáři (dnes by se řeklo stánkaři) přijeli den nebo dva dny předem s naloženým zbožím, sedláci s naloženými vozy úrody také. V devět hodin ráno policajt zabubnoval a zapíchnul na náměstí plechový červený praporek na znamení, že trh začíná, a že se smí začít prodávat. Celé náměstí bylo zaplněné prodejci, zboží bylo položeno na stolech nebo na zemi. Na trhu prodávali cukráři, perníkáři, párkaři, hrnčíři, řešetáři, košíkáři, punčocháři, obchodníci se sukrem, krejčí, hračkaři atd. Něktré z nich budete moci vidět i na jarmarku v Milavčích. Vesničani chodili kupovat nejvíce odpoledne. Kupovali to, co doma neměli – co bylo potřeba na zimu. Nezapomínali ani na děti a snažili se jim vždycky něco z jarmarku přivést. Prodavači často vychvalovali své zboží a přitom křičeli: „Kupte – nebude!“, „Takový zboží není na celém světě!“ a podobně.

Pojďte tedy s námi zažít neopakovatelnou atmosféru Staročeského jarmarku a svatohavelského posvícení a přijďte 15.října do Milaveč!

